

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. Бургас, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на седми март
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Илияна Т. Балтова

Членове: Радостина К. Калиманова
Янко Н. Новаков

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Янко Н. Новаков Въззивно търговско дело №
20242001000024 по описа за 2024 година

Производството е по чл. 258 и сл. от Гражданския процесуален
кодекс.

Образувано е по въззивната жалба на „Г.“ ЕООД, ЕИК *****,
със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Ц. П.“ №7, ет.4, със
съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „С. 2Б, ет.1 - адв. З. М. против Решение № 23 от
24.11.2023 г. по търговско дело № 52/2020 г. на Окръжен съд – Сливен, с
което са отхвърлени исковете на жалбоподателя против ответника „Пр.“
ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.Сливен, ул.
„П. Д. П.в“ №6, със съдебен адрес гр. Сливен, бул. „Х. Д.“ №14, ет.2, офис №4
- М. П., квалифицирани по чл. 510 от ГПК вр. чл. 65, ал. 3 от ЗЗД и чл. 452,
ал. 3 от ГПК, за заплащане на сумата 66864,56 лева като част от сумата от
92864,56 лева, представляваща стойността (с вкл. ДДС) на доставки на гориво
по фактура № 24558 от 13.10.2015г., фактура № 24572 от 17.10.2015г. и
фактура № 24580 от 20.10.2015г., извършени от „Ев.“ ЕООД с ЕИК *****
(понастоящем заличено от търговския регистър след прекратяване на
производство по дело по несъстоятелност № 115/2019 г. на ОС – Бургас по
реда на чл. 632, ал. 4 от ТЗ), което вземане е възложено на въззивника – ищец
с постановление от 09.09.2019 г. по изп.дело № 381/2019г на ЧСИ рег. № 709 с
район на действие ОС - Бургас, ведно със законната лихва от завеждането на
делото на 29.06.2020г. до окончателното изплащане.

В жалбата са изложени доводи против изводите на
първоинстанционния съд, че въззивникът „Г.“ ЕООД трябвало да предяви

вземането си в производството по несъстоятелност на „Ев.“ ЕООД. Въззивникът провеждал принудително изпълнение против „Ев.“ ЕООД по отделен изпълнителен титул, по повод на което процесното вземане на този търговец против ответника „Пр.“ ООД му било възложено вместо плащане по реда на чл. 510, предл. II от ГПК Производството по несъстоятелност на длъжника по изпълнението „Ев.“ ЕООД било открито след извършеното възлагане.

Така възложеното вземане по фактурите за доставки на гориво не било погасено. Неправилно ответникът „Пр.“ ООД сочел, че доставките били извършени всъщност за погасяване на задълженията на „Ев.“ ЕООД по договори за парични заеми, сключени с лицата И. И. В. и Ел. Р. В. – настоящ и бивш управител на ответното дружество. Представените писмени доказателства в тази връзка били без достоверни дати. Всички разпореждания с възложеното по реда на чл. 510, предл. II от ГПК вземане, които били извършени след наложения от съдебния изпълнител заповед, били непротивопоставими на ищеца.

Ответникът „Пр.“ ООД е депозирал нарочен писмен отговор, с който е оспорил всички доводи във въззивната жалба.

Ищецът „Г.“ ЕООД трябвало да предяви вземането си в производството по несъстоятелност на прекия си длъжник „Ев.“ ЕООД, но не сторил това. От друга страна възложеното от съдебния изпълнител вземане на „Ев.“ ЕООД към „Пр.“ ООД за цената по доставки на гориво не съществувало. Част от цената била авансово платена чрез ваучери за гориво, издадени по реда на ЗПЗП. От друга страна доставките били извършени за погасяване вместо плащане на парични заеми към трети лица - И. И. В. и Ел. Р. В. – настоящ и бивш управител на ответното дружество. В тази връзка били представени множество писмени доказателства и била изслушана икономическа експертиза.

Бургаският апелативен съд се е произнесъл по допустимостта на жалбата с определение от 15.11.2023 г.

По съществото на спора:

Ищецът „Г.“ ЕООД е предявил против ответника „Пр.“ ООД иск за заплащане на сумата 66864,56 лева като част от сумата от 92864,56 лева, представляваща стойността на доставки на гориво по фактура № 24558 от 13.10.2015г., фактура № 24572 от 17.10.2015г. и фактура № 24580 от 20.10.2015г., извършени от „Ев.“ ЕООД с ЕИК ***** (понастоящем заличено от търговския регистър след прекратяване на производство по дело по несъстоятелност № 115/2019 г. на ОС – Бургас по реда на чл. 632, ал. 4 от ТЗ).

Въз основа на Решение от 13.07.2015 г. по арбитражно търговско дело № 1/2015 г. на Арбитражен съд за търговски спорове – Бургас (л.9-15 от делото на ОС – Сливен) ищецът „Г.“ ЕООД се снабдил с изпълнителен лист

(л. 16) против „Ев.“ ЕООД и лицето Евг. Д. Н. (управител на дружеството) за сумата от 195320,97 лева, представляваща цената по извършени през 2014 г. доставки на горива, ведно с мораторни неустойки.

За принудително събиране на вземането било образувано изпълнително дело № 454/2015 г. на ЧСИ № 709 с район на действие ОС – Бургас. Видно от представеното писмо на съдебния изпълнител от 25.08.2023 г. (л. 178), на 05.09.2019 г. делото било преобразувано под № 381/2019 г. Безпочвено е възражението на ответника, че нямало връзка между двете дела. Спор в тази насока не е бил своевременно повдигнат пред първата инстанция.

Със запорно съобщение от 06.10.2015г. (л. 17), получено от ответника „Пр.“ ООД на 12.10.2015г. (съгл. обратна разписка – л. 18) съдебният изпълнител е наложил запор върху всички настоящи и бъдещи вземания на длъжника по изпълнението „Ев.“ ЕООД към ответника до общия размер на задълженията към 06.10.2015г. - 253100,08 лева.

В отговор ответникът е депозирал пред съдебния изпълнител писмено становище от 11.11.2015 г., според което той нямал никакви задължения, които да бъдат обект на запора.

Няма спор обаче, че междувременно ответното дружество е получило доставки на гориво по процесните фактури - фактура № 24558 от 13.10.2015г., фактура № 24572 от 17.10.2015г. и фактура № 24580 от 20.10.2015г. на обща стойност 92864,56 лева с вкл. ДДС (л. 193, 195 и 197).

С постановление от 15.06.2016 г. (л. 20) съдебният изпълнител е възложил на ищеца „Г.“ ЕООД вземането за цената по фактурите за събиране по реда на чл. 510, предл. I от ГПК.

По приложеното търговско дело № 68/2016 г. на ОС – Сливен ищецът е предявил против ответника по реда на чл. 134 от ЗЗД осъдителен иск за вземането. Претенцията е била уважена с решение, потвърдено от въззивната инстанция, но обезсилено от ВКС, тъй като постановявало осъждане в полза на ищеца, а не на титуляря на вземането „Ев.“ ЕООД. При новото разглеждане на делото производството е било прекратено, тъй като това дружество е било заличено от търговския регистър без правоприемство.

От справка в регистъра става ясно, че с Решение № 415 от 29.10.2019г. по цит. дело № 115/2019 г. на ОС – Бургас по отношение на „Ев.“ ЕООД е било открито производство по несъстоятелност като е била определена начална дата на неплатежоспособност 01.01.2018 г. Търговецът е бил обявен в несъстоятелност със същото решение. Поради невнасяне на разноси по чл. 629б от ТЗ производството е било спряно на основание чл. 632, ал. 1 от ТЗ. Без да се е развила фаза по предявяване на вземания с Решение № 260009 от 11.01.2021г. производството е било прекратено по реда на чл. 632, ал. 4 от ТЗ като несъстоятелният длъжник е бил заличен от търговския регистър.

Преди да бъде открито производството по несъстоятелност с

постановление от 09.09.2019 г. (л. 21) съдебният изпълнител е възложил на ищеца „Г.“ ЕООД като взискател вземането на длъжника „Ев.“ ЕООД по процесните фактури, но вече не за събиране, а вместо плащане – на основание чл. 510, предл. II от ГПК. Постановлението не е подлежало на обжалване от ответника, който не е страна в изпълнителния процес. Възражения по стабилитета на този акт не са били своевременно повдигнати.

Легитимирайки се по този начин като самостоятелен кредитор на ответника „Пр.“ ООД, ищецът „Г.“ ЕООД е предявил настоящия частичен иск за цената по фактурите.

Възложеното вместо плащане вземане срещу ответника не е подлежало на предявяване в производството по несъстоятелност на „Ев.“ ЕООД.

Неоснователни са възраженията, че ответникът нямал задължения по процесните фактури за доставка на гориво. Видно от изслушаната пред ОС – Сливен счетоводна експертиза доставките са осчетоводени и за тях ответникът е ползвал данъчен кредит по ЗДДС.

Неиздържана е тезата за авансови плащания по фактурите чрез ваучери, издадени по ЗПЗП. Според представения протокол от 07.10.2015 г. (л. 216) ответникът бил предал на доставчика „Ев.“ ЕООД ваучери за гориво обща стойност 10911,23 лева. Не е посочено във връзка с кои доставки е извършено предаването на описаните платежни средства по ЗПЗП (няма спор, че „Ев.“ ЕООД и „Пр.“ ООД са били в трайни търговски отношения по продажби на гориво). При липсата на нарочен двустранно подписан документ не може да се предполага, че се касае за предварително плащане, с оглед на очаквани доставки по процесните фактури. В тази насока липсва оставена счетоводна следа при доставчика.

Неубедителна е и тезата, че с доставките по трите коментирани фактури, издадени в периода от 13-ти до 20-ти октомври 2015 г., всъщност били извършени като даване вместо изпълнение по чл. 65, ал. 2 от ЗЗД (*datio in solutum*) за погасяване на парични заеми на „Ев.“ ЕООД към трети лица – И. И. В. и Ел. Р. В. – настоящ и бивш управител на ответното дружество.

Представени са общо девет договора за заем.

Пет от тях с посочени дати 18.01.2015 г., 05.04.2015 г., 31.05.2015 г., 02.08.2015 г. и 06.09.2015 г. касаят предоставени от И. И. В. суми на обща стойност 44600 лева (л. 241, 233, 245, 249 и 237).

Четири от тях с посочени дати 05.04.2015 г., 31.05.2015 г., 02.08.2015 г. и 06.09.2015 г. се отнасят до предоставени от Ел. Р. В. суми на обща стойност 39600 лева (л. 225, 229, 221 и 217).

Във всички договори е отбелязано, че заемите са предоставят без лихви с падеж до 30.09.2015 г. Уговорени били мораторни неустойки от 0,1 % на ден, но не повече от 10 % от главницата. Според еднотипните клаузи на чл. 7 невърнатите заеми можело да погасяват чрез доставки на гориво в полза

на ответника.

Представени са споразумения с посочени дати 30.09.2015 г. (л. 242, 234, 246, 250, 238, 226, 230, 222 и 218), според които заемополучателят „Ев.“ ЕООД се задължавал да погаси заемите чрез даване вместо изпълнение по чл. 65, ал. 2 от ЗЗД – с доставки на гориво към ответника „Пр.“ ООД в срок до 1 месец.

Нито договорите, нито споразуменията към тях са нотариално заверени. Предвид оспорванията от страна на ищеца съдът отбелязва липсата на убедителни доказателства, че тази документи са съставени на посочените в тях дати.

Ако действително доставките по процесните фактури са били не заради покупка на гориво от ответника, а са направени *datio in solutum* за погасяване на заеми, предоставени на доставчика от трети лица, логично е било ответникът да се позове на тази обстоятелства още в становището си до съдебния изпълнител по наложения заповест, а впоследствие и в отговора на исковата молба по приложеното търговско дело № 68/2016 г. на ОС – Сливен. Това обаче не е било сторено.

От друга няма данни за осчетоводяване на договорите за заем при доставчика.

Важно е да се отбележи, че и да се даде вяра на коментираните заемни договори и споразумения, то те само предвиждат възможност за даване вместо изпълнение, на не представляват конкретни съглашения в тази насока – с посочване на точни параметри на доставките по време, вид и стойност на доставеното гориво и с отразяване на погасените по този начин главници и неустойки по деветте договора за заем.

Ответникът „Пр.“ ООД не е страна по заемните правоотношения. Сочи, че е получил процесните доставки на гориво за погасяването на вземанията на заемодателите В. по реда на чл. 65, ал. 2 от ЗЗД. Не разкрива обаче своята кауза – надарен ли е бил с горивото или пък е действал в изпълнение на някакъв възмезден договор с В.. Изслушаната икономическа експертиза не внася яснота по този въпрос. Напротив, от заключението ѝ е видно, че ответното дружество е закрило задълженията по процесните фактури срещу разчети по заемите – все едно то е заемодател. Подобни счетоводни отразявания няма как да се квалифицират като достоверни.

И доставчикът „Ев.“ ЕООД и ответникът „Пр.“ ООД са вписали доставките по фактурите в дневниците за продажби и за покупки по ЗДДС, представили са пред НАП съответните справки декларации (л. 205, л. 203) като ответникът е ползвал и данъчен кредит за платения от него ДДС.

При това положение няма съмнение, че придобитото от ищеца вземане на „Ев.“ ЕООД срещу ответника за цената по доставките на гориво на обща стойност 92864,56 лева с ДДС е валидно възникнало на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. чл. 327, ал. 1 от ТЗ. Липсват убедителни доказателства за

погасяването му. Изложеното обосновава уважаването на предявения частичен иск за заплащане на сумата от 66864,56 лева ведно със законната лихва от завеждането на делото на 29.06.2020 г.

Първоинстанционното решение, с което е отхвърлен този иск, квалифициран по чл. 510 от ГПК вр. чл. 65, ал. 3 от ЗЗД, следва да бъде отменено.

Настоящият състав отбелязва, че ищецът не е предявил друг иск.

Формулираният евентуален петитум е за същото вземане – в случай на установяване на погасителни плащания след наложения заповест за вземането, възложено на ищеца. По този начин ищецът само е подчертал, че подобни плащания не са му противопоставими на основание чл. 452, ал. 3 от ГПК. Затова обжалваното решение, с което е разгледан самостоятелен евентуален иск, квалифициран по чл. 452, ал. 3 от ГПК, следва да бъде обезсилено, а производството в тази част – прекратено.

Предвид постановения резултат първоинстанционното решение следва да се отмени и в частта за разноските.

В полза на ищеца „Г.“ ЕООД следва да се присъдят разноски за първоинстанционното разглеждане на делото в размер на 3010 лева и разноски пред въззивната инстанция в размер на 1337,30 лева.

Мотивиран от горното, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 23 от 24.11.2023 г. по търговско дело № 52/2020 г. на Окръжен съд – Сливен В ЧАСТТА, с която е отхвърлен искът на „Г.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Ц. П.“ №7, ет.4, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „С. 2Б, ет.1 - адв. З. М. против ответника „Пр.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.Сливен, ул. „П. Д. П.в“ №6, със съдебен адрес гр. Сливен, бул. „Х. Д.“№14, ет.2, офис №4 - М. П. с посочена правна квалификация по чл. 510 от ГПК вр. чл. 65, ал. 3 от ЗЗД за заплащане на сумата 66864,56 лева като част от сумата от 92864,56 лева, представляваща стойността (с вкл. ДДС) на доставки на гориво по фактура № 24558 от 13.10.2015г., фактура № 24572 от 17.10.2015г. и фактура № 24580 от 20.10.2015г., извършени от „Ев.“ ЕООД с ЕИК ***** (понастоящем заличено от търговския регистър), което вземане е възложено на ищеца „Г.“ ЕООД с постановление от 09.09.2019 г. по изп.дело № 381/2019г на ЧСИ рег. № 709 с район на действие ОС - Бургас, **ведно** със законната лихва от завеждането на делото на 29.06.2020г. до окончателното изплащане.

Вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ответника „Пр.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.Сливен, ул. „П. Д. П.в“ №6, със съдебен адрес гр. Сливен, бул. „Х. Д.“№14, ет.2, офис №4 - М. П. да заплати на ищеца „Г.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Ц. П.“ №7, ет.4, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „С. 2Б, ет.1 - адв. З. М. сумата 66864,56 лева (шестдесет и шест хиляди осемстотин шестдесет и четири лева и петдесет и шест стотинки) като част от сумата от 92864,56 лева, представляваща стойността (с вкл. ДДС) на доставки на гориво по фактура № 24558 от 13.10.2015г., фактура № 24572 от 17.10.2015г. и фактура № 24580 от 20.10.2015г., извършени от „Ев.“ ЕООД с ЕИК ***** (понастоящем заличено от търговския регистър), което вземане е възложено на ищеца с постановление от 09.09.2019 г. по изп.дело № 381/2019г на ЧСИ рег. № 709 с район на действие ОС - Бургас, ведно със законната лихва от завеждането на делото на 29.06.2020г. до окончателното изплащане.

ОБЕЗСИЛВА Решение № 23 от 24.11.2023 г. по търговско дело № 52/2020 г. на Окръжен съд – Сливен, с което е отхвърлен евентуален иск на „Г.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Ц. П.“ №7, ет.4, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „С. 2Б, ет.1 - адв. З. М. против ответника „Пр.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.Сливен, ул. „П. Д. П.в“ №6, със съдебен адрес гр. Сливен, бул. „Х. Д.“№14, ет.2, офис №4 - М. П. с посочена правна квалификация по чл. 452, ал 3 от ГПК за заплащане на сумата 66864,56 лева като част от сумата от 92864,56 лева, представляваща стойността (с вкл. ДДС) на доставки на гориво по фактура № 24558 от 13.10.2015г., фактура № 24572 от 17.10.2015г. и фактура № 24580 от 20.10.2015г., извършени от „Ев.“ ЕООД с ЕИК *****, ведно със законната лихва от завеждането на делото на 29.06.2020г. до окончателното изплащане и ПРЕКРАТЯВА производството в тази част.

ОТМЕНЯ Решение № 23 от 24.11.2023 г. по търговско дело № 52/2020 г. на Окръжен съд – Сливен В ЧАСТТА, с която „Г.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Ц. П.“ №7, ет.4, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „С. 2Б, ет.1 - адв. З. М. е осъден да заплати на „Пр.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.Сливен, ул. „П. Д. П.в“ №6, със съдебен адрес гр. Сливен, бул. „Х. Д.“№14, ет.2, офис №4 - М. П. съдебноделоводни разноски в размер на 6115 лева.

Вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Пр.“ ООД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.Сливен, ул. „П. Д. П.в“ №6, със съдебен адрес гр. Сливен, бул. „Х. Д.“№14, ет.2, офис №4 - М. П. да заплати на „Г.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Ц. П.“ №7, ет.4, със

съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „С. 2Б, ет.1 - адв. З. М. разноси за първоинстанционното разглеждане на делото в размер на 3010 (три хиляди и десет) лева, както и разноси пред въззивната инстанция в размер на 1337,30 лева (хиляда триста тридесет и седем лева и тридесет стотинки).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____